

## **SENTÈNCIA**

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 24 d'abril del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

### **ANTECEDENTS DE FET**

I.- El Sr. T.D.A. va presentar demanda laboral contra el Sr. R.S.M. en qualitat de titular del negoci A demanant que se'l condemnés a pagar-li l'import total de 784,36.-euros nets en concepte d'havers laborals no satisfets (salari del mes de juliol del 2016 i vacances del 2015), i els interessos legals corresponents, a declarar i cotitzar prop de la CASS, així com les costes judicials i extrajudicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal del Sr. R.S.M. es va oposar totalment a la demanda.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència de data 09-11-2017 decidint:

*“Primer.- Estimar en tots els seus termes la demanda formulada per la presentació processal del Sr. T.D.A. contra el Sr. R.S.M., i condemnar aquest darrer a pagar la suma bruta de 838,94.-euros o sia neta de 784,38.-euros, augmentada dels interessos legals des del dia 8 de juliol del 2016 de conformitat amb el que disposa l'article 99 del Codi de Relacions Laborals, i a declarar i cotitzar prop de la Caixa Andorrana de Seguretat Social la suma bruta objecte de condemna.*

*Segon.- Fer imposició a la part defenent de la totalitat de les costes judicials ocasionades, de conformitat amb el que preveu el V. CONSIDERANT de la present resolució judicial.”.*

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. R.S.M. demanant la seva revocació parcial en el sentit de no donar lloc a la reclamació en concepte de vacances remunerades no gaudides pel treballador, fent imposició al Sr. T.D.A. del pagament de les costes judicials causades.

El Sr. T.D.A. demana la seva confirmació íntegra amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

## FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs de la part empresarial recau sobre la valoració de la prova per part del premiar jutjador i es fonamenta sobre els arguments següents, presentats de manera esquemàtica: 1) ha quedat acreditat que l'assalariat no

va treballar entre el dia 23-12-2015 per la tarda i el dia 10-01-2016 ambdós inclosos, 2) l'import rebut en concepte de vacances pel mes de desembre fou degudament liquidat tot i que es va cometre un error al moment de confeccionar el full de compte d'hores, 3) no existeix cap indici que permeti provar que el Sr. T.D.A. va treballar entre els mesos de desembre del 2016 i de gener del 2017 (en realitat el recurrent vol referir-se al mes de desembre del 2015 i de gener del 2016), 4) les manifestacions del Sr. T.D.A. davant de l'inspector de treball van quedar desacreditades per les de l'altre treballador, el Sr. J.F.L.L., davant del mateix inspector i a més l'expedient administratiu es va arxivar, 5) la resposta del Sr. Z. és molt imprecisa i no se'n pot treure la conseqüència que el Sr. T.D.A. va treballar durant el període en qüestió i 6) les trucades telefòniques invocades per l'agent i esmentades pel Tribunal com a prova de que va treballar no es poden tenir en compte perquè mai es va permetre al defenent de pronunciar-se al respecte i no constitueixen en tot cas una prova suficient.

Però aquests arguments no ens poden portar a estimar el recurs.

No es discuteix la relació laboral sotmesa al Codi de relacions laborals que va existir a partir del dia 12-10-2015 entre el Sr. T.D.A. i el Sr. R.S.M. (A) ni que aquesta va finalitzar el 27-07-2016 com a conseqüència del seu acomiadament no causal practicat per carta del 18-07-2017, dia de la seva reincorporació al seu lloc de treball després d'un atur per malaltia iniciat el 03-03-2016.

Enfront al refús de l'empleat de rebre la quitança, l'empresari la va dipositar a la Batllia el dia 02-08-2016 i el Sr. T.D.A. la va acceptar en concepte d'acompte.

Les parts coincideixen en fixar en 45,72.-euros el salari diari (1.371,50.-euros mensuals) però l'assalariat discutia dos imports.

Pretenia que se li devia 411,48.-euros i no 395,50.-euros en concepte de salari del mes de juliol del 2016 sia una diferència de 15,98.-euros .

Pretenia també que se li devia 1032,42.-euros i no 209,40.-euros en concepte de vacances.

El tribunal d'instància va donar lloc a les dues pretensions.

II.- Pel que fa al salari del mes de juliol, la part recurrent no ha formulat cap greuge en contra de la resolució d'instància que considera degudament motivada i així és, però considerem oportú pronunciar-nos al respecte donat que d'una part es tracta d'un punt jurídic important que cal deixar clar i d'altra banda permet aclarir quin va ser el comportament de l'empresa a l'hora de respectar les seves obligacions legals i d'establir la quitança.

Així, l'assalariat va treballar 9 dies al juliol. Es tracta del període de preavís de 9 dies resultant del comiat no causal practicat el dia 18-07-2016.

En lloc de comptar 9 dies a 45,72.-euros (411,48.-euros), l'empresa li va descomptar les dues hores diàries per cercar feina durant el referit preavís, oferint per tant en la quitança de pagar 50 hores a 7,91.-euros sia 395,30.-euros bruts.

Però tal manera de procedir és totalment contrària a la Llei i és de manera perfectament ajustada a dret que el Tribunal va jutjar que el preavís s'havia de pagar íntegrament.

En efecte, el preavís previst pels articles 90.1 i 92 del Codi de relacions laborals és una condició de la legalitat del comiat no causal i el fet que l'article 92.3 disposi que *“durant el termini de preavís, la persona treballadora pot absentar-se del treball dues hores diàries consecutives, en principi i llevat d'un altre acord, a l'inici o al final de la jornada, amb la finalitat de buscar una nova col·locació”* tot i precisant que *«tanmateix, l'empresa pot autoritzar la persona treballadora a absentar-se durant un temps superior i fins i tot satisfer-li la compensació econòmica prevista i els dies de preavís corresponents calculats segons l'article 82.3. En aquest darrer cas la relació laboral queda resolta des del mateix moment de la notificació i recepció fefaent del pagament.»*, significa clarament que aquesta possibilitat d'absentar-se dues hores diàries per trobar una altra feina és un dret de

l'assalariat acomiadat, comportant no solament el fet d'absentar-se sinó també de conservar la seva remuneració durant aquestes hores.

### III.- Queda per resoldre la qüestió de les vacances.

Apareix que si bé se li va reconèixer a l'assalariat el dret a 22,58 dies al qual pretén en concepte de vacances del 2015, se li va però descomptar 18 dies i per tant només se li va oferir el pagament de 4,58 dies a 45,72 euros per dia.

És així que l'assalariat va denunciar a l'inspector de treball que mai havia gaudit de vacances entre els dies 12-10-2015 i 03-03-2016.

L'empresari va negar aquesta afirmació i va sostenir que sí que havia gaudit de vacances entre els dies 23-12-2015 i 10-01-2016 puix que l'empresa no havia tingut cap activitat perquè estava tancada i que per tant el treballador havia realitzat 18 dies de vacances remunerades a l'igual que els seus companys de treball.

Però aquesta posició de l'empresari no es pot acceptar per dues sèries de consideracions.

En primer lloc, en matèria de vacances i com a prova del seu gaudiment cal recordar que el dret a gaudir de les vacances remunerades previstes per la Llei és un dret fonamental i irrenunciable del treballador i que la prova de que els seus drets han quedat satisfets pertany a l'empresari (veure entre moltes altres, TSJC 028/13 del 21-05-2013). En general, existeixen al respecte dos mitjans de prova essencials que són els butlletins de salari amb compte d'hores signats pel propi treballador i el pla horari (article 63 del CRL)

Ara bé, l'empresari no ha aportat cap butlletí de salari firmat pel Sr. T.D.A. ni tampoc cap pla horari. Aquestes mancances no es poden imputar a l'assalariat sinó a l'empresari que té la responsabilitat de respectar i fer

respectar l'article 63 del Codi de relacions laborals així com l'article 83 sobre el butlletí de salari, i per tant només l'han de perjudicar a ell.

Al respecte, el fet que l'expedient de l'Àrea d'Inspecció de Treball obert arran de la denúncia del treballador no hagi donat lloc a cap sanció administrativa no significa que l'empresa tenia dret de descomptar 18 dies de la quitança.

En segon lloc, donat el que acabem d'exposar, l'empresa havia d'aportar una prova suficient de la realització de les vacances per part del Sr. T.D.A.

Però, en el present cas la versió de l'empresari queda contradita quan existeixen elements suficients per acreditar la de l'empleat.

En efecte, la valoració de les proves pel tribunal és correcta i l'hem de confirmar.

Per començar, s'ha de compartir amb el Tribunal Unipersonal que els documents aportats per l'empresari són contradictoris i no cal repetir les encertades consideracions de l'Hble. Batlle al respecte sinó afegir que justament pel que fa al full de compte d'hores del mes de desembre del 2015 del Sr. T.D.A., que l'empresari va portar a l'inspector de treball, el mateix indica el dia 28-12-2015 i no pas el dia 23-12-2015 com a data d'inici de les seves vacances. Si ho ha presentat com un mer error i ha afirmat que el Sr. T.D.A. hauria començat les vacances el dia 23 a l'igual que la resta dels empleats, aquesta circumstància apareix més aviat com una contradicció més.

Ara bé, les proves que s'han aportat en autes són insuficients per establir que l'empresa hauria quedat totalment tancada entre el dia 23-12-2015 a la tarda i el dia 10-01-2016 i que per consegüent el Sr. T.D.A. hauria automàticament gaudit de 18 dies de vacances que s'haurien de descomptar de la seva quitança.

El que queda acreditat és que, si bé l'empresa va reduir la seva activitat, no va quedar totalment tancada i sense activitat. La raó és que s'havia de fer front a les urgències en particular perquè l'empresa ha de complir amb les obligacions dels contractes de manteniment que suposen una actuació els 365 dies de l'any.

De fet, en l'escrit de contesta la representació processal de l'empresari ha indicat que hi havia treballadors de guàrdia i l'estudi dels butlletins de salari i del full horari (aquests sí que estan signats) permet veure que dos assalariats haurien fet vacances durant tot el període.

Pel que fa al Sr. J.F.L.L., que no va comparèixer malgrat haver estat degudament citat com a testimoni a petició d'ambdues parts, és cert que les seves manifestacions davant de l'inspector de treball contradiuen les del Sr. T.D.A. puix que afirma haver estat de vacances a partir del dia 24-12-2015 i que l'empresa tancava dos setmanes. Però justament, les seves pròpies manifestacions són contradites pel butlletí de salari del mes de desembre del 2015, signat per ell i aportat per l'empresa, i del qual ressort que va treballar vuit hores diàries els dies 28, 29, 30 i 31 de desembre del 2015.

És veritat que l'acta d'inspecció de l'inspector de treball no va confirmar la versió de l'empleat d'haver treballat en un edifici a La Massana tota vegada que les dates indicades pel responsable no corresponen al període que ens interessa. De la mateixa manera, el conserge de l'Hotel P va indicar que no recordava una intervenció del Sr. T.D.A. durant el referit període.

No obstant això, el conserge de l'edifici X, el Sr. Z. va indicar clarament que en el marc del contracte de manteniment de la caldera de l'edifici el Sr. T.D.A. havia intervingut per canviar l'acumulador d'aigua calenta i que aquesta operació havia suposat moltes hores d'intervenció. Sense precisar la data exacta, va dir que dita intervenció havia tingut lloc durant les festes de Nadal i Cap d'Any ja que l'edifici estava ocupat i que urgia la reparació.

Contràriament a la part recurrent considerem que aquests elements són prou precisos per confirmar que el Sr. T.D.A. va treballar durant el període de vacances nadalenques i de Cap d'Any.

Pel que fa les trucades telefòniques, no és cert que el Tribunal no les podia interpretar i invocar en el sentit que ho ha fet perquè es tractaria d'un element introduït només en fase de conclusions. En efecte, des de l'inici de plet el punt cabdal discutit del plet era de determinar si l'agent havia treballat o no durant el període comprès entre els dies 23-12-2015 i 10-01-2016 i si havia sigut justificat descomptar-li 18 dies de la quitança. El llistat de trucades (així com l'extracte bancari destinat a establir les consumicions en un establiment prop de la seu de l'empresa) es va aportar degudament en fase de proves i justament l'escrit de conclusions està destinat a valorar les proves aportades durant el procés. Per tant, l'agent podia perfectament indicar en l'escrit de conclusions que, segons la seva valoració, les trucades suposadament adreçades al Sr. R.S.M. durant el període de referència eren la prova de que havia treballat. Cap sorpresa i per tant cap indefensió ha existit al respecte.

Sobre el sentit que s'ha de donar a aquesta prova, hem d'admetre amb el recurrent que l'existència de trucades de l'assalariat a l'empresari durant el període on el primer es troba suposadament de vacances no són per si soles una prova de que el mateix ha treballat tota vegada que poden tenir una altra explicació.

Dit això, en el present cas es tracta d'un indicatiu de més, el qual, analitzat conjuntament amb els altres elements segons els criteris de la sana crítica, permet considerar la versió de l'empleat com la més versemblant.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la Sentència d'instància.

IV.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la condemna del recurrent al pagament de les costes judicials d'aquesta alçada.



Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

## **DECIDEIX**

**DESESTIMAR** el recurs de la representació processal del Sr. R.S.M. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 09-11-2017 que confirmem íntegrament.

**IMPOSAR** al Sr. R.S.M. les costes judicials de primera com de segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramès testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.